

Om te beginnen;

Ik las het volgende wat Tineke inspireerde om specifiek tot dit kunstwerk te komen;

“Tijdens het werken in dit voormalige Weeshuis dwaalden de gedachten van Tineke Radder vaak af naar al de kinderen die er gewoond en geleefd hebben. Zo ontstond het idee om de installatie ‘Verweesd’ te maken. Het is een monument geworden voor de weeskinderen die gedurende driehonderd jaar in het gebouw hebben gewoond.

Dat is een bijzonder vertrekpunt maar, ook complex en lastig;

Hoe verbeeld je een tijdsperiode van 300 jaar en, hoe verbeeld je weeskinderen als begrip.

Wanneer je op een plek komt die beladen is of, een impact op de geschiedenis heeft gehad, dan kunnen je gedachten al gauw afdwalen *naar* die verleden tijd;

Hoe leefden de mensen?

Wat deden ze?

Hoe dachten ze over de dingen na?..... Was dat *echt* anders dan hoe wij nu denken?

Dat terugblikken gebeurt al gauw als je naar bijvoorbeeld oude familiefoto's of 17^e eeuwse schilderijen kijkt.

Neem bijvoorbeeld Vermeer;

In zijn schilderijen zie je vaak mensen in gedachten verzonken. Ze hebben als het ware iets herkenbaars wat wij in onze tijd ook nog wel eens willen doen;

wat lezen, wat rondhangen of, zo maar wat naar buiten kijken.

Maar, *toch* zal je nooit *echt* te weten komen hoe ze in *hun tijd* in het leven stonden – misschien zijn al die personages in een Vermeer heel vriendelijk, maar het zou het *ook* mogelijk zijn dat het volk is dat je niet als burens wilt hebben. Dat blijft *enigszins* gissen.

Onze kijk op de wereld verandert voortdurend. Dus *ook* het idee van een weeshuis.

In de 17e eeuw *het* summum van barmhartigheid – in onze tijd echter iets wat eerder een gevoel van afkeer veroorzaakt.

We kijken dan dus terug – echter met het denken van nu – naar een verleden tijd.

Terug naar hier.....

Op de plek waar we nu zijn hebben vele jaren ontelbare kinderen – dag in dag uit – de deur in- en uitgelopen.

Als zo'n omgeving dan vervolgens ook nog eens je werkplek wordt, dan word je aan het denken gezet.

Als je nu dit kunstwerk overziet, dan *voel* je het vertrekpunt;

Dit is niet een decoratief 3D werk of zo maar wat. Het gaat over de geschiedenis van de plek en, een gevoel *voor* de weeskinderen.

Het werk heeft deze plek – het voormalig weeshuis – nodig om zodoende de betekenis te krijgen, *en*, is hier als het ware 'thuis'.

De levende stenen (met levend tussen aanhalingstekens) vormen een opmerkelijke tegenstelling met de architectuur; – de koele hardheid van de muren en vloeren zijn namelijk *werkelijk* levenloos en wel zodanig dat ze dus *indirect* een wezenlijk onderdeel vormen.

We zien dat het leven in een weeshuis op een poëtische manier verbeeld wordt, en zich daarbij *niet* richt op een anekdotisch of sentimenteel aspect uit het verleden, maar op iets kwetsbaars.

Tineke zegt met het werk niet; weeskinderen zijn per definitie zielig maar, wel dat het kinderen waren die het niet gemakkelijk af is gegaan.

Wordt er in het werk te veel verteld?

Nee, dan zou het namelijk een toelichting op geschiedenis zijn geworden.

Zou het *te* abstract of *te* vaag zijn gebleven, dan legt de toeschouwer geen verband met het uitgangspunt.

In sommige communities is het een gebruik om een steen op een graf neer te leggen als teken dat je aan de overledene hebt gedacht, en wat mooi is dat in deze installatie *visueel gezien* het omgekeerde gebeurt; de stenen zijn in de lucht gelegd.

Inhoudelijk blijft het verhaal echter hetzelfde;

Een steen laten zweven, geeft het idee dat het leeft – het maakt zich los van de zwaartekracht. En daardoor wordt het een *levende* herinnering.

Het kunstwerk dat we hier dus zien is daarom *geen* grafmonument geworden, maar een monument - met de hoofletter S van subtiliteit.